

Sygn. akt IV CSK 245/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa I. Spółki z o.o. w G.
przeciwko Gminie Kiwity
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 604/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 grudnia 2014 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powodowe I. Spółka z o.o. w G. wniosło o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, o której miały świadczyć naruszenia licznych przepisów prawa procesowego, a także przepisów prawa materialnego, powołanych w jej podstawach.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi z odniesieniem się kolejno do wszystkich przepisów powołanych w ramach obu jej podstaw oraz do przytoczenia fragmentów uzasadnienia zarzutów w nieco zmienionej formie. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne

elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Powód całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi, a ocena wniosku wymagałaby niedopuszczalnego na tym etapie postępowania badania zasadności podstaw skargi.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.